

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., a JUDr. Miroslavy Honusové v právní věci žalobce **Mgr. J. M.**, v řízení zastoupeného JUDr. Petrem Langerem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Ostrava, Sokolská 31, proti žalovanému **Krajskému úřadu Moravskoslezského kraje** se sídlem Ostrava, 28. října 117, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.7.2012 č.j. MSK 89504/2012, ve věci správního deliktu,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 26.7.2012 č.j. MSK 89504/2012 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 8.808,- Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Langer, Ph.D., LL.M., advokáta se sídlem Ostrava, Sokolská 31.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy (současně došlo k nepodstatné formulační změně výroku) ze dne 30.5.2012 č.j. SMO/181735/12/DSČ/Sad, kterým byl žalobce uznán odpovědným, že dne 13.11.2011 ve 20:00 hod. bylo řidičem – žalobcem užito v provozu na pozemních komunikacích v Ostravě-Mariánských horách, na ul. Rubová, ve směru jízdy od ul. Daliborova k ul. Bendlova, motorové vozidlo tov. zn. Ch. (identifikované dále přidělenou registrační značkou), na kterém nebyla umístěna zadní tabulka registrační značky. Tím měl žalobce porušit povinnosti stanovené v § 7 odst. 2 zák. č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „ZPPK“) v návaznosti na § 28 odst. 3 vyhl. č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen „prov. vyhl.“), čímž měl spáchat správní delikt dle § 83a odst. 1 písm. c) ZPPK.

Žalobce m.j. namítá, že napadeným rozhodnutím byla porušena zásada *ne bis in idem*, když žalobce byl již v jiném řízení pravomocně uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSP“), spočívajícím v tom, že dne 13.11.2011 ve 20:00 hod. na uvedeném místě předmětné vozidlo řídil, ačkoli na vozidle nebyla zadní tabulka registrační značky. Je přesvědčen, že právě zmíněné předcházející rozhodnutí brání tomu, aby byl žalobce potrestán znovu. Podrobně rozebírá definice skutku a jeho totožnosti, zdůrazňuje, že žalobce byl současně provozovatelem i řidičem vozidla a dovolává se čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod č. 2/1993 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „LZPS“) a čl. 4 odst. 1 Protokolu č. 7 k Úmluvě o ochraně základních práv a svobod č. 209/1992 Sb. (dále jen „ÚOZPS“). Má dále za to, že pokud žalovaný argumentuje rozdílnou povahou přestupku a správního deliktu z pohledu zavinění, je tato otázka z pohledu ústavního zákazu *ne bis in idem* irelevantní.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. Uvádí, že mělo by-li snad jít o tentýž skutek, musel by být žalobce postižen přednostně právě za předmětný správní delikt, kdy odkazuje na § 2 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPř“). O tentýž skutek se však podle žalovaného nejedná, když jednou žalobce vystupuje jako (jakákoli) fyzická osoba v postavení *řidiče*, jednou jako podnikající fyzická osoba v postavení *provozovatele*. Má za to, že vyloučení současného postihu přestupku podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 ZSP (dále jen „přestupek podle ZSP“) a správního deliktu podle § 83a odst. 1 písm. c) ZPPK (dále jen „správní delikt podle ZPPK“) by bylo krajně nespravedlivé, neboť pak by se každý řidič, který by byl současně provozovatelem vozidla, vyhnul odpovědnosti za přestupek podle ZSP, za který se uloží pokuta od 5.000,- do 10.000,- Kč a současný zákaz činnosti na dobu od 6 do 12 měsíců, na rozdíl

od provozovatele, který nebyl současně řidičem. Předmětný přestupek patří do skupiny přestupků postihujících řízení technicky nezpůsobilého vozidla, kdy by – v případě správnosti žalobcovy argumentace – nemohly být ani zaznamenány body řidiči řídícímu vozidlo, které je tak technicky nezpůsobilé, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky silničního provozu. Dovolává se rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2012 č.j. 1 As 125/2011-163, www.nssoud.cz, podle kterého je třeba odlišovat při správním trestání různé delikty podle různosti následku („*skutek de iure*“).

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu [§ 75 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu napadeného rozhodnutí soud zjistil, že žalobce uplatnil obdobnou odvolací námitku, s níž se žalovaný vypořádal obdobně jako ve vyjádření k žalobě. Dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že právem chráněným zájmem (který na str. 3 napadeného rozhodnutí žalovaný nazývá „*jedním z cílů zákona*“) v posuzovaném případě je zajistit, aby motorová vozidla užívaná v provozu na pozemních komunikacích byla vždy opatřena tabulkou (tabulkami) registrační značky, které slouží k identifikaci vozidla a jeho provozovatele, ať už ze strany kontrolních orgánů či ostatních účastníků silničního provozu, např. účastníků dopravních nehod, svědků dopravních přestupků, při vyhrazeném parkování apod. Zadní tabulka registrační značky slouží dále i k umístování kontrolních nálepek osvědčujících splnění technické způsobilosti vozidla k provozu. Stran porušení zásady *ne bis in idem* zdůrazňuje rozdílnost subjektu přestupku podle ZSP (řidič) a správního deliktu podle ZPPK (provozovatel). Je-li tatáž (nepodnikající) fyzická osoba současně řidičem a provozovatelem vozidla, jde o jednočinný souběh přestupků podle ZSP a podle ZPPK – pak by bylo nutno ve věci vést podle § 57 odst. 1 ZPř společné řízení. O takový případ se v posuzované věci nejedná, když nejde o souběh dvou přestupků, ale o souběh přestupku a jiného správního deliktu. Má za to, že v případě jednání provozovatele je skutkem *neumístění* tabulky registrační značky na vozidlo, resp. *provozování* vozidla bez této tabulky, kdy provozováním je nejen uskutečňování vlastní jízdy, ale i např. stání na pozemní komunikaci. U řidiče je skutkem až *řízení* vozidla. Jakkoli se dopady obou jednání částečně překrývají v účinku vyjádřeném porušením zájmu na identifikaci vozidla, neshledal žalovaný úplnou shodu v jednání ani v následku, resp. shodu v právní kvalifikaci věci.

Soud je z jeho úřední činnosti – spisu zdejšího soudu sp. zn. 58 A 27/2012 – známo, že rozhodnutím žalovaného ze dne 25.4.2012 č.j. MSK 58174/2012 bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ostravy ze dne 21.2.2012 č.j. SMO/063416/12/DSČ/Sad, kterým byl žalobce uznán vinným, že dne 13.11.2011 ve 20:00 hod. jako řidič řídil v provozu na pozemních komunikacích v Ostravě-Mariánských horách, na ul. Rubová, ve směru jízdy od ul. Daliborova k ul. Bendlova, motorové vozidlo tov. zn. Ch. (identifikované dále přidělenou registrační značkou), na kterém nebyla umístěna zadní tabulka registrační značky.

Platnost zásady *ne bis in idem* i pro oblast správního trestání konstatoval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 16. 2. 2005, č. j. A 6/2003-44. Obdobné závěry plynou

také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, který obecně dovozuje, že práva garantovaná Úmluvou pro řízení o trestních činech platí nejen pro řízení o činech patřících podle právních řádů smluvních států mezi trestné činy, ale i pro činy, které orgány smluvních stran Úmluvy kvalifikují jako přestupky či jiné správní delikty, mají-li tyto delikty „trestněprávní povahu“.

O „trestněprávní povaze“ přestupku podle ZSP, jakož i správního deliktu podle ZPPK není v posuzovaném případě pochyb. Krajský soud proto toliko pro úplnost konstatuje, že všechna tzv. „Engel kritéria“ (pojmenovaná v rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8.6.1976 ve věci Engel aj. proti Nizozemí, č. st. 5100/71, 5101/71, 5102/71, 5354/72 a 5370/72), jsou u nyní posuzovaného přestupku podle ZSP i správního deliktu podle ZPPK naplněna.

Z uvedeného je pak zřejmé, že nelze přisvědčit argumentaci žalovaného o rozdílné povaze přestupku a jiného správního deliktu, když z pohledu shora uvedených kritérií je nerozhodné, zda je podle vnitrostátního práva České republiky určitý protiprávní čin stíhán jako zločin, přečin, přestupek či jiný správní delikt; rozhodné je jen, zda se jedná obecně o delikt „trestněprávní povahy“.

Soudy rozhodující ve správním soudnictví se otázce *ne bis in idem* následně věnovaly v reakci na rozhodnutí Velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ve věci Zolothukin proti Ruské federaci, č. st. 14939/03, www.echr.coe.int.

Nejvyšší správní soud tak v rozsudku ze dne 10.2.2011 č.j. 9 As 67/2010-74, www.nssoud.cz, vyslovil, že stíhání jednoho a téhož skutku podle dvou skutkových podstat přípustné tehdy, pokud se tyto od sebe navzájem liší v podstatných prvcích (okolnostech). Naopak tam, kde panuje alespoň částečná shoda v podstatných okolnostech skutku, půjde ve vztahu k aplikaci článku 4 protokolu č. 7 ÚOZPS o uplatnění zásady *ne bis in idem*. Zkoumání shodnosti či alespoň částečné shodnosti v podstatných okolnostech skutku je pak věcí každého konkrétního posouzení.

Dále Nejvyšší správní soud v žalovaném odkazovaném rozsudku ze dne 11.1. 2012 č.j. 1 As 125/2011-163, www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že česká legislativa v oblasti správního trestání vykazuje deficit, projevující se např. absencí „kodexu“ správního trestání a jistou roztříštěností úpravy skutkových podstat jednotlivých správních deliktů, což může někdy vést k částečnému překrývání se těchto skutkových podstat. K tomu, aby bylo možné postihnout pachatele na základě totožného jednání za dva různé delikty, nestačí samotná existence dvou nominálně odlišných skutkových podstat deliktu. Teprve odlišnost v právně významném následku jednání (porušení konkrétního právem chráněného zájmu) zakládá existenci dvou samostatných skutků, o nichž je možné vést samostatná řízení.

Uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu zdejší soud plně respektuje, s ní se ztotožňuje a ani v nyní posuzované věci neshledal důvodu se od ní odchýlit.

Z pohledu posuzování naplnění kritérií pro aplikaci zásady *ne bis in idem* je tedy zcela nerozhodný subjekt konkrétního sankcionovaného deliktu (řidič vs. provozovatel) a veškerá argumentace žalovaného týkající se odlišného subjektu přestupku podle ZSP a správního deliktu podle ZPPK je tak zcela nepřipadná.

Rozhodný pro aplikaci *ne bis in idem* je tedy následek deliktů. Krajský soud proto považuje za nutné za nutné vyložit pojmy *následek* a *účinek* deliktu, když tyto žalovaný v napadeném rozhodnutí užívá ne zcela přiléhavě.

Objektem je dle ustálené teorie i praxe trestání právem chráněný zájem, proti kterému delikt směřuje, zatímco *účinkem* je změna na předmětu útoku (věci, člověku, majetkové hodnotě) – viz např. Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník, edice velké komentáře, 2. vyd., C.H.Beck Praha 2012, str. 155 – 162.

V nyní posuzované věci je tak *účinkem* absence tabulky registrační značky na vozidle. Porušení právem chráněného zájmu, „aby motorová vozidla užívaná v provozu na pozemních komunikacích byla vždy opatřena tabulkou (tabulkami) registrační značky, které slouží k identifikaci vozidla a jeho provozovatele ...“, jak jej výstižně definoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, je pak *následkem*.

Krajský soud se dále zabýval otázkou, zda příslušné skutkové podstaty přestupku podle ZSP a správního deliktu podle ZPPK chrání tentýž zájem či nikoli.

Podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 ZSP fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem^{38b)} není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.

38b) Zákon č. 56/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů (tj. ZPPK – pozn. soudu)

Podle § 83a odst. 1 písm. c) ZPPK právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel silničního motorového vozidla nebo přípojného vozidla v rozporu s § 7 odst. 2 neumístí na vozidlo tabulku s registrační značkou.

Podle § 7 odst. 2 věty druhé ZPPK tabulku s registrační značkou je provozovatel silničního motorového vozidla a přípojného vozidla povinen umístit na vozidlo způsobem stanoveným prováděcím právním předpisem.

Podle § 28 odst. 3 prov. vyhl. tabulka registrační značky musí být umístěna na silničním motorovém vozidle vpředu a vzadu (...).

Krajský soud v ZPPK, na který odkazuje § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 ZSP, nenalezl jiné ustanovení upravující umístění tabulek registrační značky na vozidlo.

Z uvedeného vyplývá, že konkrétním ustanovením ZPPK, na které ust. § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 ZSP odkazuje, je jediné § 7 odst. 2 ZPPK.

Ust. § 83a odst. 1 písm. c) ZPPK a ust. § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1 ZSP tak sledují vymození splnění téže povinnosti uvedené v § 7 odst. 2 ZPPK, tj. povinnosti umístit na vozidlo tabulku (tabulky) registrační značky.

Jakkoli žalovaný v napadeném rozhodnutí pregnančně definoval právem chráněný zájem u správního deliktu podle ZPPK, neučinil tak u přestupku podle ZSP. Krajský soud však považuje za neúčelné a formalistické rušit jen z tohoto důvodu napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost. Ze shora uvedeného je totiž již evidentní, že odlišný právem chráněný zájem žalovaný vydefinovat nemohl, když skutkovou podstatou přestupku podle ZSP není jiný chráněný zájem než ten, který již byl precizně vydefinován při výkladu správního deliktu podle ZPPK.

Skutková podstata přestupku podle ZSP totiž chrání opět právě zájem „aby motorová vozidla užívaná v provozu na pozemních komunikacích byla vždy opatřena tabulkou (tabulkami) registrační značky, které slouží k identifikaci vozidla a jeho provozovatele ...“

Krajský soud proto uzavírá, že objekt přestupku podle ZSP a objekt správního deliktu podle ZPPK je totožný. Zásada *ne bis in idem* tedy byla napadeným rozhodnutím žalovaného porušena.

Krajský soud si je vědom skutečnosti, že řízení vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 58 A 27/2012, o přezkum rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání

přestupku podle ZSP, nebylo dosud skončeno a nelze proto vyloučit ani budoucí zrušení uvedeného rozhodnutí.

Krajský soud však při svém rozhodování vychází ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), zde tedy ze stavu ke dni 26.7.2012, kdy tu bylo pravomocné rozhodnutí, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ZSP.

Namítá-li dále žalovaný, že uvedeným výkladem dojde u žalobce (a obdobných případů) k vyvázání se z odpovědnosti buď za přestupek podle ZSP nebo za správní delikt podle ZPPK, ani tento jeho názor krajský soud nesdílí.

Jakkoli se krajský soud připojuje k nářkům dosavadní judikatury o deficitech legislativy upravující správní trestání, má za to, že i současná právní úprava umožňuje současný postih téže osoby za přestupek podle ZSP a za správní delikt podle ZPPK. Musí se tak ovšem stát jiným procesním postupem, než jaký zvolily správní orgány v nyní posuzované věci.

Krajský soud zdůrazňuje ustálenou judikaturní linii soudů rozhodujících ve správním soudnictví o tom, že zásady a principy trestního práva je třeba aplikovat i při správním trestání.

V rozsudku ze dne 31.5.2007 č.j. 8 As 17/2007-135, č. 1338/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz, byl vysloven závěr, že správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak. Pro ilustraci lze vzpomenout i někdy převrácený poměr u peněžitých sankcí: stamilionové pokuty, které hrozí za některé správní delikty, a více než desetinásobně přesahují možnou výměru peněžitého trestu podle trestního zákona. Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů. V tomto směru lze odkázat i na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), která podle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva „trestním obviněním“ ve smyslu svého článku 6 odst. 1 rozumí i řízení o sankcích ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt.

V poslední době pak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7.2.2014 č.j. 4 Ads 123/2013-23, www.nssoud.cz, zdůraznil, že aplikace zásad a principů trestního práva ve správním řízení není samoučelná, nýbrž jde o promítnutí garancí zajišťujících spravedlnost v trestních věcech vytvořených v průběhu dlouhého vývoje trestního práva i do oblasti správního trestání a to ze dvou důvodů. Jednak, trestní právo a správní trestání slouží obdobnému účelu a hranice mezi oběma je proměnlivá v čase a do značné míry nahodilá s tím, že neplatí pravidlo, že by v oblasti správního trestání hrozily méně přísné postihy než v trestním řízení soudním. Druhým důvodem je skutečnost, že správní trestání postrádá komplexní právní úpravu, která by analogicky jako v oblasti trestního práva materií systematicky kodifikovala a zakotvovala výše uvedené záruky spravedlnosti.

Teorie i praxe trestního práva pak situaci, kdy pachatel tímtož jednáním naplní více skutkových podstat, pojmenovala jako *jednočinný souběh* a vytvořila pravidla pro ukládání sankcí v takovém případě. Tato pravidla byla současně přejata i do ZPř, a proto je možné je považovat za obecné principy trestání vůbec.

Podle § 43 odst. 1 zák. č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen t.z.), odsuzuje-li soud pachatele za dva nebo více trestných činů, uloží mu úhrnný trest podle toho ustanovení, které se vztahuje na trestný čin z nich nejpřísněji trestný (...). Vedle trestu přípustného podle takového ustanovení lze v rámci úhrnného trestu uložit i jiný druh trestu, jestliže jeho uložení by bylo odůvodněno některým ze souzených trestných činů (...).

Podle § 12 odst. 2 ZPř za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení se uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejpřísněji postižitelný. Zákaz činnosti nebo zákaz pobytu lze uložit, jestliže je lze uložit za některý z těchto přestupků.

Krajský soud uzavírá, že situace, kdy se tatáž osoba tímtož jednáním dopustí přestupku a jiného správního deliktu, jejichž objekt je totožný, je nutno ji sankcionovat podle právě citovaných pravidel trestání jednočinného souběhu. Tím není dotčeno pravidlo, že u přestupku bude třeba prokázat i zavinění této osoby, zatímco pro odpovědnost za jiný správní delikt nebude prokázání tohoto znaku nutné.

Krajský soud nesdílí názor žalovaného, že postih žalobce za přestupek podle ZSP by měl být vyloučen pro naplnění skutkové postaty správního deliktu podle ZPPK jen proto, že § 2 ZPř za přestupek označuje zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin.

Při výkladu § 2 ZPř je totiž nutno akcentovat nejen slovo „*jednání*“, ale zohlednit též význam slov „*kteřé porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně*“. Definici přestupku je nutno vykládat konformně s výkladem definice trestného činu, kdy jakkoli je v § 13 odst. 1 t.z. trestný čin definován jako protiprávní *čin*, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně, nauka i praxe používá pojem *čin promisque* s pojmem *jednání* (viz např. Šámal, P. a kol.: Trestní zákoník, edice velké komentáře, 2. vyd., C.H.Beck Praha 2012, str. 129 a násl.). Takto je trestný čin vykládán jako naplnění znaků konkrétní skutkové podstaty, přičemž nelze vyloučit, že jediným jednáním dojde k naplnění znaků více skutkových podstat, pročezž jediné jednání pak bude více trestnými činy (viz např. tamtéž, str. 171). Takto je nutno vykládat i pojem *přestupek*.

K odlišení přestupku od jiného správního deliktu z pohledu definice § 2 ZPř je tak třeba srovnání konkrétních skutkových podstat přestupku a jiného správního deliktu.

Přestupkem tak s ohledem na § 2 ZPř nemůže být čin fyzické osoby popsán v § 83 odst. 1 písm. b) ZPPK (*jako provozovatel silničního motorového vozidla nebo přípojného vozidla v rozporu s § 7 odst. 2 neumístí na vozidlo tabulku s registrační značkou*), pokud se jedná o fyzickou osobu podnikající, která je odpovědná za jiný správní delikt podle § 83a odst. 1 písm. c) ZPPK (*jako provozovatel silničního motorového vozidla nebo přípojného vozidla v rozporu s § 7 odst. 2 neumístí na vozidlo tabulku s registrační značkou*), a to právě proto, že skutkové podstaty obou těchto deliktů (přestupku a jiného správního deliktu) jsou totožné.

Naopak, je-li skutková podstata přestupku a jiného správního deliktu odlišná, nelze jednočinný souběh přestupku a jiného správního deliktu a priori vylučovat.

Aby nedošlo k porušení zásady *ne bis in idem*, bude nutné vést o předmětném přestupku a o předmětném jiném správním deliktu při jejich jednočinném souběhu společné řízení. Jakkoli tu není výslovné právní úpravy, která by společné řízení pro tento případ výslovně stanovila (na rozdíl např. od § 57 ZPř), není vedení společného řízení současnou právní úpravou nikterak vyloučeno (znemožněno).

Naopak ust. § 140 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr. ř.“) na takovou situaci pamatuje a dává správním orgánům možnost vedení společného řízení, týká-li se téhož předmětu řízení nebo téhož účastníka, či pokud spolu věci jinak věcně souvisejí.

Namítá-li konečně žalovaný, že pro projednání přestupku může být příslušný jiný správní orgán než pro projednání jiného správního deliktu, spr. ř. v ust. § 131 odst. 2 písm. b) nabízí řešení i takové situace – změnu příslušnosti za účelem vedení společného řízení.

Krajský soud shrnuje, že aby nebyla porušena zásada *ne bis in idem*, je třeba v případě jednočinného souběhu přestupku a jiného správního deliktu majících tentýž objekt vést společné řízení podle § 140 spr. ř. a za tím účelem případně

i dosáhnout změny příslušnosti podle § 131 odst. 2 písm. b) spr. ř. Při ukládání sankce pak správní orgán postupuje podle zásad trestání jednočinného souběhu podle § 12 odst. 2 ZPř.

S ohledem na to, že krajský soud v posuzované věci shledal porušení zásady *ne bis in idem*, neotevřel se mu prostor pro přezkoumání napadeného rozhodnutí z pohledu ostatních žalobních bodů o nenaplnění skutkové postaty správního deliktu podle ZPPK.

Ze shora uvedených důvodů krajský soud napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž jsou správní orgány vázány právními názory vyslovenými v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce byl v řízení úspěšný a vzniklo mu tak vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce tvoří:

a) zaplacený soudní poplatek		3.000,- Kč
b) odměna advokáta ve výši 2.100,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí těchto úkonů právní služby:	§ 7, § 9 odst. 3 písm. f)	
1) příprava a převzetí věci	vyhl.č. 177/1996	4.200,- Kč
2) sepis žaloby	Sb. ve znění do r. 2012	
c) paušální náhrada hotových výdajů advokáta ve výši 300,- Kč bez DPH / úkon při poskytnutí úkonů právní služby uvedených pod písm. b)	§ 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996	600,- Kč
d) DPH 21% z částek uvedených pod písm. b), c)	Sb. § 57 odst. 2 s.ř.s.	1.008,- Kč

C e l k e m 8.008,- Kč

Soud proto uložil žalovanému zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení tuto částku, a to dle § 64 s.ř.s. ve spojení s § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších změn a doplnění (dále jen o.s.ř.) k rukám advokáta, který žalobce v řízení zastupoval. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54 odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160

odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je **m o ž n o** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 24. dubna 2014

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu